

**Efrasiyap Gemalmaz, *Türkçenin Derin Yapısı*, (Yay. Hzl. Cengiz Alyılmaz-Osman Mert),
Belen Yayıncılık, Ankara 2010, XXVI+574 s.**

*Bahadır GÜNEŞ**

Türkiye’de dil bilimi araştırmalarının önemli isimlerinden olan Prof. Dr. Efrasiyap Gemalmaz, hem Türkçe dil bilimi çalışmalarının temelini atan dil bilimcilerden biri olmuş hem de dil bilgisi çalışmalarında kullanılmak üzere “teori”ler üretmiştir.

Efrasiyap Gemalmaz’ın 1976-2009 yılları arasında yazdığı makalelerden büyük bir bölümü (12’si) *Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Dergisinde* olmak üzere, değişik akademik ve bilimsel dergilerde (*Türk Dili, Türk Dili Araştırmaları Yıllığı-Belleten, Türk Kültürü Araştırmaları, AÜ Fen Edebiyat Fakültesi Edebiyat Bilimleri Araştırma Dergisi, AÜ Edebiyat Fakültesi Araştırma Dergisi, Eğitimde Bilgisayar, Kardeş Edebiyatlar*), bazı kitaplardaki bölümlerde yayımlanmıştır. Söz konusu makaleler ve bildiriler Efrasiyap Gemalmaz’ın öğrencileri Cengiz Alyılmaz ve Osman Mert tarafından yayıma hazırlanarak Türklük bilimi çalışanlarının hizmetine sunulmuştur.

Türkçenin Derin Yapısı adlı bu eser, *Sunuş, Efrasiyap Gemalmaz’ın Hayatı ve Eserlerinin* verildiği *Giriş* kısmı yanında *Makaleler-Bildiriler-Çeviriler* başlıklı toplam üç bölümden oluşmaktadır. Alyılmaz ve Mert tarafından kaleme alınan sunuş bölümünde eserin yayımlanma süreci hakkında bilgi verilmiştir.

Efrasiyap Gemalmaz’ın Hayatı ve Eserleri adlı bölümde, önce eseri yayıma hazırlayanların kaleminden Efrasiyap Gemalmaz’ın hayatı anlatılırken (s. XI-XVI) daha sonra Gemalmaz’ın kendi kaleminden “*Sözlü ve Yazılı Kimliklerim*” verilmiştir (s. XVII-XIX). Bu bölümün sonunda Gemalmaz’a ait kitap, makale, bildiri ve çevirilerle yetiştirdiği/tezini yönettiği yüksek lisans, doktora öğrencileri sıralanmıştır.

Eserin makaleler-bildiriler-çeviriler bölümünde yazarın seçilmiş 34 makale ve bildirisi ile 3 adet çevirisine yer verilmiştir. Bu makale ve bildirilerden bir kısmı daha önce hiçbir yerde yayımlanmayan çalışmalardan oluşmaktadır. Aşağıda Efrasiyap Gemalmaz’a ait makale, bildiri, ansiklopedi maddesi ve çevirilerin kısa özetlerine yer verilerek söz konusu eser tanıtılmaya çalışılmıştır.

1. Makaleler

“**Türkçenin Dünü, Bugünü ve Yarını**” (s. 5-15) adlı makalede yazar önce bir “dil” olan Türkçenin geçmişi, hâli ve yarını ile ilgili söz söyleyebilmek için “Dil nedir?” sorusuna cevap aramıştır (s. 5-9). Daha sonra Türkçenin dünü “derilme” ve “dağılma” devresi olarak iki bölüme ayırarak incelemiştir (s. 10-13). Yazar, Türkçenin bugünü de “derilme devresi” olarak kabul ederek Türkçenin geçmişiyle olan bağını her şeye rağmen devam ettirdiğini ve Türkçenin yarınında da bunu devam ettireceğini vurgulayan ifadeleriyle çalışmayı tamamlamıştır.

“**Dil Bilimi ve Dil Bilgisi**” (s. 53-57) başlığında dil, dil bilimi ve dil bilgisi terimlerinden bahsedilmiş, özellikle Türkiye’de dil bilimi ve dil bilgisi çalışanlarının birtakım dil bilimi ve dil bilgisi terimlerini yanlış kullandıklarına, tartışılması gereken konuların tartışılmadığına

* Arş. Gör. KTÜ Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, bahadir.gunes@hotmail.com

değinilmiştir. Yazar, bu aksaklıkların Türkçe üzerine yapılan çalışmaları yetersiz kıldığı görüşünü dile getirmiştir.

“Türkçe Sözlük ve Yazım Kılavuzu Konusunda” (s. 59-79) adlı makale ilk defa bu kitapta yayımlanmaktadır. Makale, *Harfler ve Alfabe, Türk Alfabesi, Yabancı Özel Adlar, Kesme İşareti, Alfabemizde Olmayan Harfler ve Boşluk/Aralık, Sesler ve Ses Uyumları, Özel Uyum Kuralları, Doğru Yazımla İlgili, Birleşik Kelimeler ve Eklerin Yazılışı ve Sıralanışı* olmak üzere toplam on bölümden oluşmaktadır. Yazar, her bölümü kelime örnekleriyle genişleterek hem kavramların doğru kullanılmasının önemini vurgulamış hem de konunun derinliğine dikkat çekmiştir.

“Yazıya Geçirme (Transcription) ve Yazı Çevirimi (Transliteration)” (s. 81-94) adlı yazı da yine ilk kez yayımlanmıştır. Bu çalışmada Gemalmaz, konuşmanın “fonetik yazıya geçirme” ve “fonolojik yazıya geçirme” olmak üzere iki şekilde yazıya geçirilebileceğini anlatmaktadır. Bu iki sistem arasındaki ayırıcı nitelikleri ayrıntılı bir şekilde açıklayarak yazı çevrimi üzerine eğilen yazar, bu işlemi de “yorumlu yazı çevrimi” ve “yordsuz yazı çevrimi” şeklinde ayırmıştır. Türk dili için fonolojik yazıya geçirmede kullanılabilecek alfabe örnekleri verilerek çalışma tamamlanmıştır.

“Standart Türkiye Türkçesi (STT) İçin Dil Bilgisi Uygulamalarında Kullanılacak İşaret ve Kısaltmalar” (s. 95-114): Bu makalede, *İşaret ve Kısaltmalar, Gramer Kategorileri ile İlgili Kısaltmalar ve Dizisel Kümeler* olmak üzere toplam üç alt başlığa ayrılmaktadır. Bu üç bölümde yer verilen toplam 177 adet işaret ve kısaltma dil bilgisi çalışanlarının hizmetine sunulmuştur.

“Türkçenin Fonemler Düzeni ve Bu Fonemler Düzeninin İşleyişi” (s. 115-144) adlı makalede *Fonem, Türkçenin Fonemleri, Fonoloji, Fonemler Düzeninin İşleyişi ve İşaret ve Kısaltmalar* olmak üzere toplam beş alt başlığa yer verilerek söz konusu terimlerin dil bilimindeki işleyiş düzeni ile Türkçedeki kullanım özellikleri üzerinde durulmuştur. Ayrıca Ek-1’de örnek metinler; Ek-2’de ise Türkçenin yazımında kullanılan alfabelerin karşılaştırmalı tablosuna yer verilmiştir.

“Türkiye Türkçesinde Ses Olayları I: Ses Olaylarıyla İlgili Kurallar” (s. 145-168) konulu çalışmada önce “Ses Olayları” terimiyle ilgili açıklamalarda bulunulmuş (s. 145-148); daha sonra *Ses Olaylarıyla İlgili Kurallar* başlığı altında 21 maddede ses olaylarına dair kurallardan söz edilmiştir (s. 150-165).

“Türkiye Türkçesinde Ses Olayları II: Ses Olaylarıyla İlgili Terimler” (s. 169-176): İlk defa bu eserde yayımlanan makalelerden biri olan bu çalışmada, ses olaylarıyla ilgili terimlerden *Açıklık Derecesi, Açıklık Grafiği, Birleştirim, Fem, Femem, Fonem, Ses ve Boş Öge* olmak üzere toplam sekiz terim hakkında ayrıntılı bilgi verilmiştir.

“Türkçede Bağlayıcı (Yardımcı) Ses Konusu Üzerine” (s. 177-180); daha önce yapılan dil bilgisi çalışmalarında “bağlayıcı ünlüler” ve “bağlayıcı ünsüzler” olmak üzere iki alt kola ayrılarak incelenen *yardımcı ses* konusu hakkında ayrıntılı bilgi vermektedir. Yazara göre, bağlayıcı/yardımcı ses konusunda bu şekilde bir ayırım yapmak doğru değildir. Çünkü bağlayıcı ünlü şeklinde adlandırılan ünlüler, gelişme sürecinde başlama ünsüzlerini düşüren görev ögelerinin kalıntısıdır.

“Türkçenin Morfo-Sentaktik Yapısının Fonolojisine Etkileri” (s. 181-187) başlıklı yazıda önce morfoloji ve sentaksın işlevinden söz edilerek Türkçenin morfolojik ve söz dizimi yapısı arasındaki ilişki ve etkileşim hakkında bilgiler verilmiştir. Mevcut verilerden hareketle Türkçenin söz konusu alanlardaki temel özellikleri sonuç kısmında ortaya konulmuştur.

“Uyum ve Standart Türkiye Türkçesinde Uyumlar” (s. 189-224) adlı makalede konunun ele alınış sebepleri belirtilerek *Uyum, Dilde Uyumlar* (semantik düzeyinde uyum, sentaks düzeyinde uyum, morfoloji düzeyindeki uyum, fonetik düzeyinde uyum, ortografi düzeyinde uyum), *Standart Türkiye Türkçesinde Uyumlar* (semantik düzeyinde, sentaks düzeyinde, morfoloji düzeyinde fonetik düzeyinde, ortografi düzeyinde) başlıkları altında ayrıntılı bir şekilde bilgi verilmiştir.

“Öğrenme ve Uygulama Dilleri” (s. 225-249): Makalede, ana dili, bireysel dil, yakın çevre dili, aile dili, evrensel dil, ortak dil, kültür dili, uyruk dili (devlet dili/resmi dil), ölçünlü dil gibi terimlerden bahsedilerek öğrenme dili ve uygulama dilleri üzerinde durulmuştur. Ayrıca çalışmanın sonunda tablolar hâlinde *Ülkeler ve Ulusları, Kıtalar-Gezegenler-Uydular ve Halkları, Bölgeler-Yöreler-Şehirler ve Halkların dilleri için kullanılan terimlere yer verilmiştir.*

“Türkçede İsim Tamlamalarının Derin Yapısı” (s. 251-259), belirtili ve belirtisiz isim tamlamalarının yapısı hakkında bilgi verilerek ve özellikle belirtisiz isim tamlaması üzerinde durulmaktadır. Yazarın kendine özgü inceleme yöntemleriyle ele aldığı isim tamlamalarının derin yapısı, söz dizimi çalışmalarında anahtar rol üstlenecek bir metot göstermektedir.

“Türkçedeki Tamlanan Eki Üzerine” (s. 261-265) adlı yazıda Türkçe söz diziminde birer tamlanan eki olarak kullanılan *TA, TI, SI, zI, rI, yI, øI, øø* ekleri üzerinde durulmuştur. Bu eklerin kullanıldığı tamlamaların derin yapısına inilerek konu hakkında açıklayıcı bilgilere yer verilmiştir.

“STT’de İşaretsiz Görev Ögeleri Üzerine” (s. 275-278) başlığı altında Türkçedeki işaretsiz görev ögelerinden bazıları üzerinde durularak daha sonra bu konuda yapılacak çalışmalara ışık tutulmaktadır. Bu makalede 14 adet işaretsiz görev ögesi tanıtılmıştır.

“Alfabetik Son Ekler Dizisinde Türkçe Son Eklerin Sıralanmasında Göz Önünde Bulundurulması Gereken Esaslar Üzerine” (s. 279-291) başlıklı makale, yazarın daha önce yapılmış, fakat yayımlanmamış başka bir çalışmasından (*Türkiye Türkçesinin Açıklamalı Ekler Dizini Üzerine Bir Deneme*) kısaltılarak ortaya konulmuştur. Bu çalışmada Türkçenin eklerinin alfabetik olarak sıraya konulması konusunda bir yöntem önerisi getirilmiş ve eklerin uygun bir alfabetik düzende Türkçeden Türkçeye veya bir başka dile yapılacak açıklamalı dizinlerinin, Türkçe bir metnin daha iyi anlaşılmasında sağlayacağı kolaylıklar üzerinde durulmuştur.

“STT’de Fiillerden Geçici İsim Yapımı” (s. 293-308), bir nevi tasnif çalışmasıdır. Türkçede fiillere getirilerek geçici isim yapan ek öbekleri 6; fiil öbekleri ise 24 grupta toplanarak Türkçede geçici isimlerin türetilmelerinde karşılaşılan uyumlar ayrıntılı bir şekilde ortaya konulmuştur. Burada ele alınan her bir ek öbeği ve fiil öbeği örneklerle desteklenmiştir.

“Türkçede Sayı Sisteminin Derin Yapısı” (s. 309-330), bilgisayar kullanımı ile ilişkili bir çalışmadır. Yazarın kendi ifadesiyle *“önem sırasına göre bilgi işleme makinelerine girilen rakam dizileri hâlindeki miktar ifadelerinin, gerektiğinde Türkiye Türkçesinin söz dizimine uygun olarak yazı ile yazılmasını sağlayacak alt programların hazırlanmasında göz önünde bulundurulması gereken Türkçede sayı sisteminin derin yapısı üzerinde”* durulmuştur. Ayrıca çalışmanın sonunda verilen ek’lerde sayı sisteminin derin yapı elemanları ve aralarındaki derin yapı ilişkileri ile sayı adlarının dört dilde (Almanca, Fransızca, İngilizce ve Rusçada) Türkçe karşılıkları sıralanmıştır.

“Ağız Bilimi Araştırmaları Üzerine Genellemeler” (s. 331-349) adlı makalede *Bir Dil Bilimi Terimi Olarak Ağız, Ağız Bilimi Araştırmalarının Gerekliği, Ağızları Oluşturan Amiller ve Bunların Araştırmaya Etkileri, Coğrafya ile Dil İlişkisi, Tarih ile Dil İlişkisi, Türk Dillerinin Lehçe, Şive ve Ağızları Üzerine Yapılan Araştırmaların Genel Durumu, Anadolu Ağızları, Ağız Bilimi Araştırmalarında Tutulacak Yol, Konu ile İlgili Malzemenin Derlenmesi, Derlenen Malzemenin*

Sınıflandırılıp Değerlendirilmesi ve Atıflar şeklinde alt başlıklara yer verilerek ağız araştırmalarında uygulanacak metotlar anlatılmıştır.

“Erzurum İli Ağızları” (s. 351-378), yazarın üç ciltlik aynı adlı eserinin özü niteliğindedir. Burada Erzurum’un bir geçiş güzergâhı üzerinde bulunması nedeniyle içerisinde Eski Türkçe, Eski Anadolu Türkçesi ve Kıpçak Türkçesi kalıntılarını barındırması gibi Erzurum ili ağızları hakkında genel bilgiler verilerek söz konusu ağız yöresinin Türkiye Türkçesi aydın konuşmasından ayrılan yönleri gösterilmiştir (352-369). Makalede ayrıca Erzurum ili ağızlarını birbirlerinden ayıran özelliklere değinilmiştir (s. 369-373, 376-377).

“Ahmedi Yesevî’nin Hikmetlerinin Dili” (s. 399-416), Ahmedi Yesevi ve eseri *Divan-ı Hikmet*’e dayalı bir çalışmadır. Hikmetlerin dil bilgisi yapısı ile ilgili olmak üzere; şiirlerin ses bilgisi, ek ve edatların yapısı ve kullanımı ile kelime hazinesine dair bilgi içermektedir.

“Nevruz Kavramı ve Nevruz Adlandırması Üzerine” (s. 421-423) adlı çalışmada *nevruz*un kavramsal boyutu üzerinde durularak söz konusu kavramın Türkçenin temel kaynaklarında (Kutadgu Bilig, Divanü Lügati’t-Türk ve Atebetü’l-Hakayık) ve Türk lehçe ve şivelerindeki (Özbek, Türkmen, Kazak, Başkurt, Azerbaycan, Kırgız, Tatar, Türkiye ve Yeni Uygur Türkçesi) kullanılışı hakkında bilgi verilmiştir.

“Türk Dünyasında Alfabe ve İmla Meseleleri Üzerine II”¹ (s. 431-432), Türk Dünyası’nda ortak bir alfabe ve imla oluşturabilmek için fonetik ayrıntılardan çok fonolojik ihtiyaçlara cevap verecek bir alfabenin meydana getirilmesi ve bu sayede ortak bir yazı dili geleneğinin önünün açılacağına dair düşünceleri aktarmaktadır. Bu düşüncelerden hareket eden yazar, Türkiye Cumhuriyeti alfabesine az sayıda harf ilave edilerek Türk Dünyası’nda ortak bir alfabe oluşturulabileceğini belirtmiştir.

“Azerbaycan Türkçesinin Ses ve Şekil Bilgisi” (s. 433-476), ayrıntılı bilgiler içermektedir. Ses bilgisi bölümünde *Alfabe, Vokaller, Konsonlar* ve *Vurgu* olmak üzere toplam dört başlık altında konuyu değerlendiren yazar, şekil bilgisi bölümünde ise kelime türetme, çekimler ve görev öğeleri ve kelime hazinesi üzerine notlar olmak üzere üç başlık altında değerlendirmelerde bulunmuştur.

“Bilgisayar Takvimi ve Gün Bulma” (s. 477-482), adlı yazı kullanmakta olduğumuz güneş yılını esas alan takvim ve bilgisayar için gün belirleme programlarının işleyişini ele alır. Çalışmanın sonunda bilgisayardan yararlanılarak hazırlanmış ve işleyişi ile ilgili bilgiler verilen bir gün belirleme programı yer almaktadır.

“Miladi Tarihleri Hicri Tarihlerle, Hicri Tarihleri Miladi Tarihlerle Çevirme Programı” (s. 483-489), yine yazar tarafından hazırlanmış bir programa yer vermektedir. Söz konusu program, geçmiş yıllardaki dinî bayram ve kandillerin hangi günlere geldiğini göstermekte, girilen hicri tarihleri bugün kullanılan miladi tarihlerle; miladi tarihleri ise hicri tarihlerle çevirmektedir. Yazar ayrıca programın işleyişinden bahsederek kullanıcıların söz konusu programı kendi bilgisayarlarına uygulama yollarını da göstermektedir.

“Öğretim Üyesi Yetiştirmek ve Yabancı Dil Sorunu” (s. 491-493) adlı yazı, ilk defa bu eserde yer verilen makalelerden biridir. Yazar, bu konuda savunduğu düşüncelerini maddeler hâlinde (toplam 10 madde) sıralamıştır. Öğretim üyesi olma aşamasında Türk yüksek öğretiminde en büyük meselelerden biri olan “yabancı dil sorunu” bu çalışmanın odak noktasını oluşturmaktadır. Gemalmaz, Türkiye’de uygulanan öğretim üyesi yetiştirme şeklinin aksine sayılabilecek görüşlere yer ermiştir.

¹ Bu makalenin birincisi Birinci Türk Dili Kurultayı’nda (25-28 Eylül 1990, Ankara) bildiri olarak sunulmuş olup bildiriler bölümünde özetlenmiştir.

“Üniversite Gençliğinin Sorunları” (s. 495-500) da ilk defa bu eserde yayımlanmıştır. Çalışmada, Türkiye’de üniversitede okuyan gençlerin karşılaştığı güçlüklerle değinilerek üniversitelerde olması gerekenler alt başlıklar hâlinde sıralanmıştır. Buna göre istenilen sonuçları ortaya koyacak bir yüksek öğretim için; *Bilginin Öneminin Kavranması, Öğrencinin Üniversite ile İlişkisinin Kesilmemesi, Branş Derslerine Ağırlık Verilmesi, Derslerin Usulüne Uygun Olarak Yapılması, Sınavların Öğrenciye Güven Verici Olması, Değerlendirmelerde Ülkemiz Gerçeklerinin Dikkate Alınması ve Üniversitenin Maddi Varlığının Korunması* yazarın gerekli gördüğü hususlardır.

2. Bildiriler:

“Türkçenin Umumi Yazı ve İmla Meseleleri Hakkında” (s. 17-29) adlı çalışma, *Konuyu Ele Alış Sebebi, Türkçenin Umumi Yazı Meselesi ve Türkçenin Umumi İmla Meselesi* olmak üzere toplam üç başlıktan oluşur. Yazar ilgili bölümlerde Türkçenin karakteristik özelliklerine temas ederek yeni önerilerde bulunmuştur. Ayrıca çalışmanın sonuna, yapılan önerileri destekleyen örnek metinler ve eklerin imlası ilave edilmiştir.

“Dilde Anarşi ve Türk Dilinde Anarşi” (s. 31-52), dilin keyfi müdahaleler sonucu yaşadığı buhranlar, aldığı yaralar ve bu yaraların tedavi edilebilmesi için alınması gereken tedbirleri içerir. Çalışma, *Dilde Anarşi Derken Ne Anlıyoruz?, Türk Dilinde Anarşi, Türk Dilinden ve Dolayısıyla Türk Dünyası’ndan Anarşinin İzlerini Silebilmek İçin Tedbirler, 1. Sonuç: Başka Dil, Başka Kültür ve 2. Sonuç: Millî Dil, Millî Kültür* olmak üzere toplam beş başlık altında ele alınmıştır.

“Türk Dilindeki Ses Hadiselerinin Bu Dilin Sentaksıyla İlgisi” (s. 267-274), yazarın bütün dillerin sentakslarında uydukları *ekonomi veya kolaylık kanunu ile değiştirilemezlik veya anlaşılabilirlik kanunu* üzerinde durduğu bir çalışmadır. Burada Türkçenin ses olayları ile söz dizimi arasındaki bağlantılar ortaya konulmuştur. Ayrıca çalışmanın sonuna seslerin açıklık sırasına göre tasnifini gösteren iki adet şema eklenmiştir.

“Yunus Emre’nin Şiirlerindeki Dil Özellikleri” (s. 379-397), Yunus Emre’ye ait şiirlerde *Eklerin Kullanımı ve Kelime Hazinesi Üzerine Kısa Bilgi* başlıklarından oluşmaktadır. Yazar *ekler* bahsinde istek, geniş zaman, gelecek zaman partisip, gelecek zaman, öğrenilen geçmiş zaman, gerindium, mastar, emir kuvvetlendirme, emir, 2. şahıs çokluk, teklik birinci şahıs ve çokluk birinci şahıs bildirme eki, teklik 2. şahıs ve çokluk 2. şahıs bildirme eki, instrümental ekleri, belirtili nesne eki, i- fiili ve ihtimal kuvvetlendirme eklerini ele almıştır.

“Türk Dünyasında Alfabe ve İmla Meseleleri Üzerine I” (s. 425-430) Birinci Türk Dili Kurultayı’nda (25-28 Eylül 1990, Ankara) bildiri olarak sunulmuştur. Yazıda Türk Dünyasındaki alfabe meseleleri ve ortak bir Türk alfabesi oluşturma düşüncesi esasında, 29 harfli Latin asıllı Türk alfabesinin zaman zaman yetersiz kaldığı durumlar olduğunu, dolayısıyla diğer Türk lehçe ve şivelerinin bazı ihtiyaçlarını karşılayamayacağı gibi hususlar işlenmektedir. Ayrıca çalışmanın sonunda “yazı ve dizgi makinelerinin imkânları göz önünde bulundurularak genişletilmiş Latin harfli Türk alfabesi örneği” verilerek çeşitli öneriler getirilmiştir.

3. Ansiklopedi Maddesi

“Kodeks Kumanikus” (s. 417-419) söz konusu eserin yazıldığı coğrafya ve ait olduğu millet hakkında bilgiler içermektedir. Daha sonra iki bölümden oluşan eserin her bir bölümü ayrı ayrı ele alınarak içeriğine, dil özelliklerine (fonetik ve söz varlığı) ve eser üzerinde ilk defa yapılan çalışmalara değinilmiştir.

4. Çeviriler

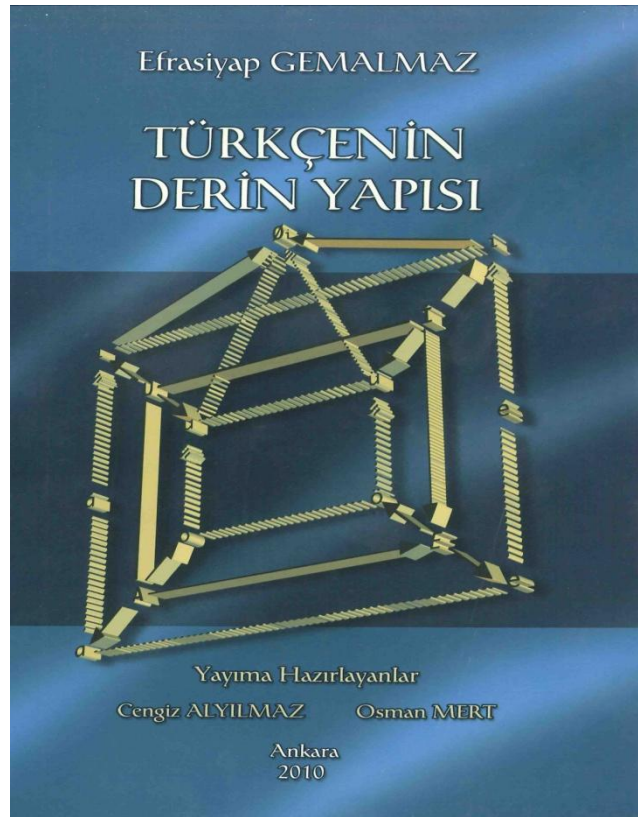
“**Louis Bazin- Türk Dillerinin Müşterek Tarafları ve Temayülleri**” (s. 503-519) yazarın kullandığı terminolojiye bağlı olarak yapılan bir çeviri makaledir. *Fonetik ve Fonoloji (Ses Bilgisi)*, *Morfoloji (Şekil Bilgisi)*, *Vokabüler (Kelime Hazinesi)*, ve *Sentaks (Söz Dizimi)* olmak üzere toplam dört alt başlıktan oluşmaktadır.

“**Louis Bazin-Türk Lengüistiği ve Kültür Alışverişi Meseleleri**” (s. 521-552), eserde yer verilen ikinci çeviri makaledir. *Ön Rapor*, *Yönlendirici Bibliyografya* (etimoloji araştırmaları, sözlükler, gramer ve antolojiler, edebiyatlar) ve *Neticeler ve Muhtemel Gelişmeler* olmak üzere üç başlıktan oluşmaktadır.

“**Louis Bazin-Türkmence**” (s. 553-574), yazarın çalıştığı kurumda *Çağdaş Türk Lehçeleri* dersini alan öğrencilerin kullanımına sunmak amacıyla çevirdiği bir makaledir. Türkmen dilini konuşan toplumun yaşadığı ve dağıldığı coğrafya, nüfusu, geçirdiği tarihî ve kültürel süreçten; Türkmencenin ses, şekil ve söz dizimi özelliklerinden bahsedilmiştir. Ayrıca çalışmanın sonuna Türkmence bir metin eklenmiştir.

Eserin Türklük bilimine faydalı olması, hem yazarının hem yayıma hazırlayanların hem de bizlerin ortak dileğidir. Bu bağlamda eserde bir bölümüne yer verilen değerli makaleleri Türklük bilimine kazandıran Sayın Efrasiyap Gemalmaz’a saygı ve minnet duygularımızı sunar, sağlıklı ve uzun bir ömür dilerken söz konusu yazıları derleyip araştırmacıların hizmetine sunan ve böylece bir kadirşinaslık örneği de sergileyen Sayın Cengiz Alyılmaz ve Sayın Osman Mert’e teşekkür etmeyi borç sayarız.

Eserin Ön Yüzü

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 6/1 Winter 2011